

ново да нападнатъ кастилцитѣ и астурийцитѣ. Край Балтийско море прусацитѣ още не бѣха разкрили сърдцето си за истинската вѣра. А Иерусалимското кралство бѣ притиснато отъ постоянната заплаха на Саладиновата мощъ и неспирно растящата държава на Иконийския султанъ.

Край всичко това се прибавяше и страшния размѣръ на ересъта, която горѣше — огроменъ и неугасимъ пожаръ — вече изъ всички страни: босненскитѣ жупани начело съ самия банъ, открито покровителствуваха бабунитѣ. Въ Бавария игументътъ Трифенщайнъ учеше людетѣ, че не трѣбва да почитатъ Христа наравно съ Бога Отца, понеже човѣшката природа е подчинена на божествената; въ Астурия градъ Леонъ бѣ станалъ за испанцитѣ това, което бѣ Тулуза за южна Франция и Милано за Италия. А еретицитѣ отъ България бѣха въ непрестанна връзка съ своитѣ колонии въ Милано и Овернъ. Въ самия университетъ на Парижъ ересъта бѣ представена отъ ученицитѣ на знаменития професоръ Алмериго да Бене. Валдейцитѣ проникваха навсѣкжде, въ Алемания, Полша, Бохемия, Моравия, Англия, Венгрия... И всѣка секта си имаше свое особено учение, по своему разглеждаше и тълкуваше най-висшитѣ истини на теологията, внасяше хаосъ и раздвоение въ установенитѣ догми, подкопаваше вѣрата, разпиряваше усилията на толкова вѣкове...

Блѣнътъ на Свети Петровитѣ намѣстници загиваше: обединено човѣчество въ една единна общность — християнската възвишена вѣра.

Инокентий се отпусна съкрушенъ връзь ложето си. Чувствуваше, че силитѣ му го напушатъ, властъта се изплъзва отъ рѣцетѣ му. Той нѣмаше вече срѣдства да се бори противъ злото. Твърде много бѣха вече покварени неговитѣ служители, за да може да разчита на тѣхната помощъ. А какво бѣха усилията на малцина легати и дякони, решили да жертвуватъ живота и здравето си въ апостолска мисия изъ свѣта, предъ огромната, тежка сѣнка на разнебитения клиръ. На тѣзи, които по длъжность и призвание трѣбва да държатъ високо ярката свѣтлина на християнската любовъ и служба къмъ близкия...